

Jonge vrouw kiest voor euthanasie, maar heeft nog één ultieme wens voor ze sterft

Gisteren om 06:00 door Tim Lescrauwaet - [Print](#) - [Corrigeer](#)

Sien is gekluisterd aan een rolstoel en verblijft momenteel in een revalidatiecentrum. FOTO: TLG

1622
shares

TORHOUT - Amper 29, maar wel al een goedgekeurde aanvraag voor euthanasie. Sien uit Torhout lijdt aan een chronische ziekte die haar in principe elk moment fataal kan worden. Op haar bucket list staat “het taboe rond euthanasie doorbreken”. Vink maar af.

Sien Lagae is 29 jaar en psychologe. Het leven van de jonge vrouw uit Torhout staat sinds 2014 helemaal op z'n kop. Al sinds haar kindertijd kampt ze met een ernstige vorm van astma, maar die is uitgegroeid tot een chronische ziekte. “Door de jaren heen zijn mijn longen steeds achteruitgegaan”, zegt ze. “Dat kwam door infecties en mislukte behandelingen. Daardoor bleef ik afhankelijk van zuurstof en hoge dosissen cortisonen. Daardoor ontwikkelde ik diabetes, leverziekte en osteoporose. Dat laatste veroorzaakte twaalf gebroken ruggenwervels en helse pijnen.”

De jonge vrouw werkte voorheen als psychologe en had zelfs haar eigen praktijk. Intussen zit ze aan haar rolstoel gekluisterd en verblijft ze in een revalidatiecentrum. “Ik heb nu voor alles hulp nodig en dat kan heel

lastig zijn”, zegt ze. “Ik kan mezelf niet meer aankleden of wassen. Het verlies van die onafhankelijkheid is het moeilijkste. Samen met de onzekerheid.”

Onzekerheid

En die onzekerheid is heel fel. Want een volgende aanval of infectie kan Sien fataal worden. Een bikkelharde realiteit, maar wel eentje die de Torhoutse heel nuchter onder ogen ziet. Ze nam dan ook de beslissing om voor euthanasie te gaan.

“Een weloverwogen keuze”, zegt ze. “Wel eentje die zowel voor mij als mijn omgeving heel moeilijk was. Ik lag op een bepaald moment weken vastgebonden aan mijn bed met twaalf breuken in mijn rug. Toen ben ik er over beginnen nadenken. Intussen heb ik een pijnpomp en is die pijn wel draaglijker geworden. Mijn aanvraag is nu goedgekeurd en wanneer mijn ziekte zo'n wending neemt dat mijn levenskwaliteit is verdwenen, kan ik ervoor kiezen om op een waardige manier afscheid te nemen. Ik hoop - als rasechte levensgenieter - dat dat moment zo lang mogelijk uitgesteld kan worden. De beslissing en goedkeuring geeft me wel rust. Ik zie het als een stok achter de deur voor als het echt ondraaglijk wordt.”

Complexe discussie

Nu Sien van zo dichtbij geconfronteerd wordt met euthanasie wil ze het taboe de wereld uit helpen. Volgens haar is het voor het grote publiek niet duidelijk wat euthanasie precies inhoudt. Maar ze ergert zich vooral aan de ethische discussie. “Die ‘voor-of-tegen’ politiek slaat op niets”, zegt ze. “Het is geen zwart-witte discussie. Eens je er midden in terecht komt, besef je dat het veel complexer is. Hier is geen snelle *ja* of *neen* mogelijk.”

Ze lanceert in haar blog voor rolmodel.be dan ook een oproep: Praat met je geliefden over euthanasie. “Het is belangrijk om met onze naasten te spreken over wat zij willen wanneer ze bijvoorbeeld in een onomkeerbare coma verzeilen”, zegt ze. “Ik had mij deze situatie voordien ook niet voorgesteld. Daarom wil ik mensen aanraden om er over te praten, zelfs als het heel ver van je bed lijkt. Ik merk dat het vooral bij jonge mensen nog steeds moeilijk is om het woord euthanasie uit te spreken. Maar ik heb gemerkt hoe bevrijdend het kan zijn om er wel over te spreken. En als je het preventief doet, maakt dat het gesprek makkelijker als je ooit echt voor die keuze zou komen te staan.”